

NORGEEXEMPLET

Samarbetsregeringens tillkomst i Norge betyder mycket också för vårt land, det finns anledning att upprepa detta påstående. Med det norska exemplet för ögonen har miljontals människor fått nytt hopp om en bättre framtid också i Sverige. Därför är det naturligt, att vad som sker i Norge följs med största uppmärksamhet på denna sidan Kölen. Icke oväntat har den svenska socialdemokratien gång efter annan försökt att utmåla den borgerliga regeringspolitiken i så dystra färger som möjligt, ja man har inte dragit sig för ens de enklaste demagogiska tjuvknep. Belysande i detta sammanhang är herr Erlanders vid det här laget omsorgsfullt avlivade påstående om den norska inflationstakten. Det norska konsumentprisindex ökade från juni till juli med 1,6 procent. Sett över en större tidsperiod blir dock intrycket ett helt annat än det som herr Erlander har sökt förmedla. Mellan sommaren 1961 och sommaren 1965 — under hr Gerhardsens regeringstid — förekom årliga prisstegringar på 5 procent. Under det senaste året med en borgerlig regim 10 av de 12 månaderna har däremot prisstegring-

en reducerats till 3,3 procent, samtidigt som stegringen i Sverige är mera än dubbelt så stor som i Norge. Så blev herr Erlanders Norge-exempel en ordentlig bumerang.

I själva verket har norrmännen all anledning att känna tillfredsställelse med sin nya regering och gör det också. En nyligen genomförd opinionsundersökning visade, att 75 procent av de tillfrågade var positiva till regeringens insatser, och endast 17 procent ansåg att den hade skött sig dåligt. I olika hänseenden har också den norska samarbetsregeringen visat sin handlingskraft. Särskild uppmärksamhet väckte i Sverige det energiska norska ingripandet i SAS-konflikten, som också ledde till en lösning av denna. De socialdemokratiska regeringarna i Sverige och Danmark däremot har föga ära av sin passivitet. Koncessionen till Braathenlinjen på Nord-Norge visar också en god vilja att bryta ohälsosamma monopoltendenser. Och då Sverige passivt valde att följa den danska regeringen i dess afroasiatiska flirt i FN i Sydafrika-frågan, fullföljde Norge konsekvent den tidigare gemensamma nordiska linjen.

Sv. T. kan i detta nummer presentera svaren på ett antal frågor, som vi ställt till de fyra ledande norska politikerna, statsminister Borten, utrikesminister Lyng, kyrko- och undervisningsminister Bondevik och odelstingspresident Røiseland. Det framgår, att samarbetet i regeringen är utomordentligt gott och att det väl har svarat mot förväntningarna. På alla områden sjuder samhällsutvecklingen i Norge. Man har i dag en av de högsta ekonomiska tillväxttakterna i Europa. Regeringen har genomfört en allmän tilläggspensionering. Visserligen hade den tidigare socialdemokratiska regeringen utfört en del förberedelser för denna, men det är betecknande hur föga genomtänkta dessa i själva verket var. Vidare uppmärksammar man speciellt de handikappades problem. När det gäller framtiden intar en omläggning av skattesystemet en central plats.

Vad gäller utrikespolitiken är enigheten om att bevara Norges anslutning till NATO uppenbarligen fullständig. EEC-frågan bevakas ingående, ett exempel väl värt att följa av den svenska regering-

en. Glädjande är särskilt utrikesminister John Lynges franka personliga deklARATION, att ett fullständigt medlemskap är den naturliga lösningen. Ingen ser möjligheten av ett nordiskt alternativ till Europapolitiken, det är för regeringen fråga om ett både — och.

Till sist frågade Sv. T. om den norska synen på borgerlig samling i Norge. Statsminister Bortens starka understrykande av betydelsen av ett nära samgående i parlamentet är en god pekpinne. Likaså kan mycket uttolkas ur utrikesminister Lyngs uttalande om nödvändigheten av tålmod och åter tålmod.

De borgerliga partierna har inför årets kommunalval etablerat borgfred. Precis som i Norge går de på många håll fram för sig, inte för att markera någon oenighet utan för att framhäva var och en sitt alternativ inom den gemensamma ramen. Ingen kan sväva i tvivelsmål om att årets kommunalval är en betydelsefull generalrepetition inför riksdagsvalet om två år. Då, 1968, vill man hoppas, att det norska exemplet skall följas också i vårt land.